

Der de døde danser

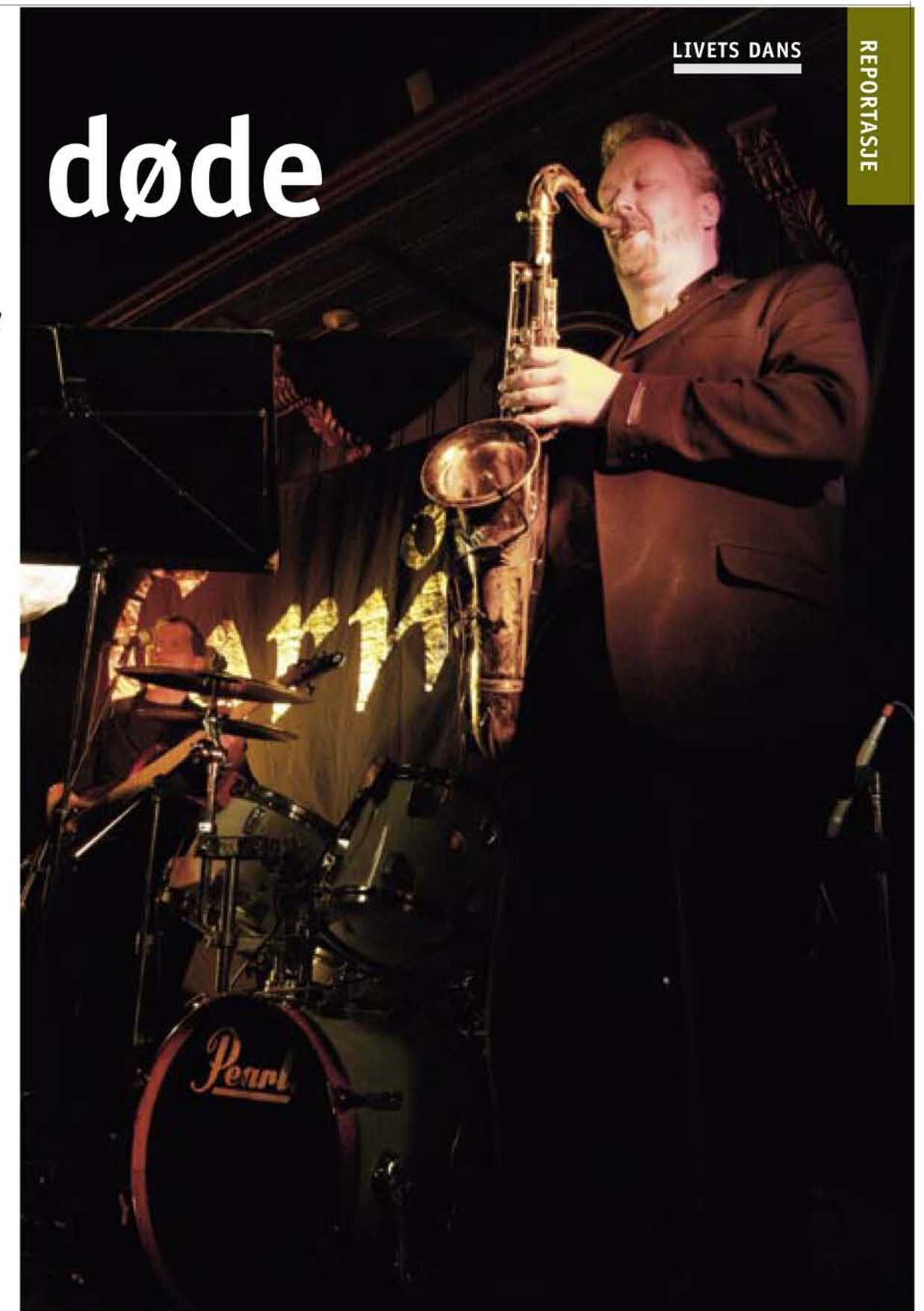
Når man er lei av festene på byen, skader det ikke å tenke nytt i valg av utested.

TEKST: DANIEL FLAHAGEN
danielf@underdusken.no
FOTO: MATHIAS FOSSUM

– Er dere på vei til Madrugada-konserten? Ikke? Ah, dere skal se Idol, da, eller? Ikke i dag. Min fotograf og jeg er på vei til stedet der de døde danser. I kveld skal vi oppleve dansebandmiljøet på nært hold. Nervøse trer vi inn i de godt voksnes verden, redde for at kvelden blir eviglang og at musikken vil gi oss ørebetennelse. Researchen (*Danseband Jukebox* på NRK2) indikerer at dette fort kan bli seigpining.

EN GARDEROBEVAKT med hockey tar imot jakkene våre, og blikket hans ber oss dobbeltsjekke om vi gikk inn riktig dør. Vi følger lyden av frøyværingene som er kveldens underholdning og skjøner fort at hans undring er berettiget; vi er knapt halvparten så gamle som resten av klientellet.

– Banker ditt hjerte bare for meg? synger vokalist. Klokket er halv tolv, og det er for tidlig for folk å besvare slike spørsmål. De få som er her står ved baren eller sitter ved bordene borte i hjørnet. Vi skjøner fort at ol er essensielt for

STUDENTER I GRENSLAND: Er danseband-fest en slager, eller noe som slettes ikke behager?

at denne kvelden skal bli vellykket. 56 kroner for 0,4 forteller oss at her henger enten rike eller sprutfulle mennesker. Ingen er dog overstadig beruset. Ennå.

Vi setter oss ned ved et bord for å iakttas og akselerere promillen. Det er mer enn nok alburom på dansegulvet til det svartkledde paret der ute, der de alene synger seg selvsikkert rundt i det største alvor. En mann rett ved oss nikker til sin kone, og de trer ut på gulvet. Plutselig er det flere

par der ute, men som på Danseband Jukebox er det lite glede i dansen; dette er ramme alvor og det hele ser litt mekanisk og trist ut.

– Tusen takk for det, sier vokalist etter låta, selv om ingen applauderer.

DET ER GJENNOMTREKK av dansende, og bare de svartkledde holder stand. Det slår meg plutselig at jeg har glemt å irritere meg over musikken. Den er jo overraskende tolererbar.

UNDER DUSKEN NR 7, 2005 41

LIVETS DANS

OPP FRA STOLENE: Rødkjole og Hvitjakke viser at livet er en fest. Uansett alder.

FOLKA PÅ GØLVE: Med danseband skal ensomheten bekjempes.

– Nå skal vi spille vårt bidrag til Årets Dansebandmelodi 2002, skryter vokalist, uten at noen fatter at det han egentlig sier er at de ikke vant.

Bandet spiller opp taperlåta, og for første gang ser jeg et par som smiler og ler mens de danser. Ååå, nå så det jo litt koselig ut, da! Jeg vil også dra på danseband med kona mi når jeg blir gammel! Plutselig oppdager jeg Skalle-Per, en gammel krok som knirker seg rundt på gulvet med kona si. Han

– Du får danse på bordet isteden, det gjør du alltid, hyler Hvitjakke av latter.

ØLINDUSTRIENS SVAR på safran skyllens ned. Det spørs om hele Fort Knox er nok til å finansiere denne kvelden.

– Føler du deg ensom? Da kan du dele livet med meg, synges det fra scenen idet de livlige kvinnene reiser seg og gudene vet hvor de gjør av seg.

vokalist, og vi tar turen opp for å hvile ørene fra det «høge ljudnivået».

Vi setter oss ned med et par nye kvinner. Jeg prøver meg på litt losprat med den lyshårede, men er på veldig ustø grunn.

– Ja, det er jo vanskelig å virkelig *bate* musikk som dette, lyver jeg.

– Nå ja, sier hun.

Som en skjebnens ironi er hun gift med trommis, men er ingen fan, noe kanskje ikke en gang bandet er selv?

– Det er veldig mye penger å hente i dansebandbransjen. Han hører *aldri* på dansemusikk selv.

Kvinnen på andre siden av bordet er forlovet med saksofonisten, og kan bekrefte at trommis ikke er et unntak.

– Min *bater* det, han gjør det bare for pengene, fastslår hun.

Trommisfruen rapper notatblokken og ser på min bedervede håndskrift, for hun hånlig bemerker: «Hvem er det som skal bli doktor her? Pinlig berørt forlater jeg selskapet og drar fotografen med. Vi runder et hjørne og finner plutselig en DJ, dunk-dunk-musikk og tilhørighet. Sannelig finner vi ikke Rødkjole også, og gjetit om hun har funnet godformen!

PÅ DETTE STADIET begynner det å bli lengre mellom notatene, og håndskriften blir stadig mer kludrete. Følgende kan tydes:

«Å feste med 40-åring er kongel», «Hey, fotograf stakk av med de to damene!» og «Faen, klatrer opp i taket på bordet!»

Jo da, Rødkjole lever opp til ryktet, og sammen med Hvitjakke danser hun på et vakkende bord helt til de som ivaretar klientellets lærhalsler kommer og peker bestemt på gulvet. Etter å ha hoppet litt til, klatrer de ned på en særdeles lite elegant måte.

Kortviseren danser over 3-tallet, og vi staver oss ned trappa. Bandet holder det jaggu gående ennå, og folk er for fulle til å merke at de har begynt å gjenta repertoaret sitt.

Etter en kort dotur er det på tide å dra, men utenfor toalettet blir jeg stoppet av et par i fortiiere.

“ Kortviseren danser over 3-tallet, og vi staver oss ned trappa. bandet holder det jaggu gående ennå, og folk er for fulle til å merke at de har begynt å gjenta repertoaret sitt.

synger med og storkoser seg! Grisekul!

Igen tar jeg meg selv i å trampe takten. Musikken er sjokkerende OK. Er det alkoholen, eller blir man bare oppslukt av miljøet?

IDYLLEN BRYTES av Rødkjole og Hvitjakke, to 42 år gamle damer som vinger rundt i lokalet. Det er som om samfunnshuset på bygda har blitt flyttet til sentrum.

– Let's rock'n'roll, wuuuu! utbryter Rødkjole. De setter seg helt innerst i hjørnet uten utsikt til bandet. Mens de skvaldrer og fniser, legger jeg merke til ei i bryllupskjole på dansegulvet. For et sted å feire! Var det kanskje her de møttes?

Vi får spørrende blikk fra kjolene i hjørnet, og setter oss ned hos dem.

– Er det et kjent band? spør Rødkjole sarkastisk, og nikker mot kamera og notatblokk.

Det viser seg at de er en del av bryllupsfølget, og at hotellet narret dem til å tro at dette var en rockeklubb.

– Jeg ville danse rock, strurer Rødkjole skuffet.

– Det høres da særdeles desperat ut, påpeker jeg.

– Kanskje det gjenspeiler folket her, foreslår fotografen, og jo, det er mange som åpenbart er her i kveld for å sondere brukmarkedet.

Under et dobesøk tar jeg meg selv i å nynne på en av dansebandmelodiene. Dette begynner å bli skummelt. Klokket har allerede blitt 01:10, og tida går skremmende fort. Tør jeg innrømme dette til fotografen? Jeg kan puste lettet ut når jeg kommer tilbake og fotografen smiler mot meg:

– Jeg koser meg, jeg. Vokalist synger stodig, da!

Kompetente musikere later de også til å være, og nå blinker et «Høg ljudnivå»-skilt over baren. Høyt er det ærlig talt ikke, især med tanke på at disse gamlingene har dårlig hørsel.

BANDET TAR EN PAUSE, og det svartkledde paret står og tripper ved dansegulvet, klare til å løpe fram når bandet er tilbake. Flere hiver seg utpå, folk begynner å livne til nå.

– Vi skal holde oss i samme sjanger, sier

LIVETS DANS

KVINNENE BAK BANDET: Ektemennene liker ikke å høre på sin egen musikk, kan deres fruere avsløre. Men lettjente penger er det.

HEMMELIGE ORD: I utestedets kroker og krokar ligger mange hemmeligheter gjemt. Eller vises helt åpenlyst.

– Få se tissen din, da, spør kvinnen ganske så direkte.

– Nei, hva skal det være godt for? undrer jeg, og spør om hun ikke kan se på *bans* isteden.

– Den har jeg sett på i hele kveld, nå vil jeg se din, snovles det.

– Hoho, sier mannen, tydelig stolt.

Jeg repliserer noe jeg angret brutalt på.

– Det går vel mye på det samme. Se på hans igjen og lat som om det er min.

DETTE TAR MANNEN som en oppfordring, og plutselig danser han rundt med stolthet til alles skue. Det gjør et sterkt inntrykk. Kvinnen er derimot ikke imponert og maser igjen, til ingen nytte.

– Kanskje om tyve år, når jeg er gammel nok

til å begynne å henge her, sier jeg mens jeg går.

Bak meg hører jeg henne rope:

– Tjue år? Jeg venter på deg!

En bedugget journalist og hans fotograf forlater lokalet, enige om at kvelden har vært helt konge. Jeg tror kanskje jeg loy til kvinnen. Det er mulig jeg dukker opp igjen for det har gått tyve år. Og det tør jeg innrømme i ti tusen eksemplarer. **UD**

DAGENS MAK: Med alkohol og danseband i bakhånd kan vakre øyeblikk oppstå.